

og derved sikrer, at disse store finansielle virksomheder også varetager samfundsmæssige hensyn.

Det Radikale Venstre vil derfor ikke støtte lovforslaget – heller ikke denne gang.

Ole Donner (DF):

Jeg skal sige, at vi i Dansk Folkeparti er enige i hovedsigtet med det her forslag, og vi vil støtte forslaget under det kommende udvalgsarbejde. Hvorvidt det skulle have været lavet som et beslutningsforslag, eller det skulle være et lovforslag, har vi så ikke taget endelig stilling til, for det er jo ikke sikkert, at alle paragrafferne lige skulle udformes, som det er sket her, f.eks. at bestyrelsen skal bestå af mindst fem medlemmer, osv., og hvordan man vil køre de dér ting.

Men vi er positive over for selve tanken, og vi mener ikke, der bør være offentlige repræsentanter, og selv om det er firmaer, der arbejder med samfundsmæssige forhold osv., mener vi, at det vil de såmænd gøre lige så godt uden offentlig indblanding.

Frank Aaen (EL):

Jeg vil bare kort sige, at vi ikke har ændret opfattelse, og at vi er helt enige med Fremskridtspartiet i, at der er en lang række problemer med, hvordan de offentligt udpegede repræsentanter i pengeinstitutterne fungerer eller rettere sagt ikke fungerer.

Men vi vil sådan set hellere gå i retning af at se på, hvordan vi kan styrke den offentlige kontrol, styrke den offentlige indflydelse og indsigt, se på, hvordan vi kan give disse repræsentanter bedre mulighed for at arbejde, som de burde, i stedet for at afskaffe ordningen. Derfor må vi stemme nej til forslaget.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Tom Behnke.

Tom Behnke (FP):

Tak for tilkendegivelserne, specielt tak til Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti for tilslutningen til forslaget.

Det er jo ikke nogen overraskelse, at man i den anden side af salen er imod det her forslag. Det har vi jo hørt tidligere, og som også økonomiministeren sagde, er forslaget her en genfremsættelse. Men sagen er jo den – og det har vi 25 års erfaring for i Fremskridtspartiet – at

efterhånden som vi har fremsat vores forslag et par gange, opstår der situationer, der bevirker, at skiftende regeringer adopterer vores forslag og gennemfører vores forslag. Så formålet med det her er lige så meget at sikre, at regeringen har det i frisk erindring, når der opstår en situation, hvor det vil være nødvendigt at gå ind og regulere i retning af det, som vi har foreslået i vores forslag.

Ministeren sagde, at det er meget vigtigt med disse offentlige repræsentanter, for så kan de sådan mere almindelige samfundsmæssige interesser være repræsenteret. Det lyder jo flot, og det var også det, man skrev tilbage i 1974, men hvis man så ser på, hvad der er sket siden 1974, altså igennem en 25-årig periode, må man stille sig selv spørgsmålet: Har disse offentlige repræsentanter så levet op til de flotte og vise ord? Nej, det har de ikke. Det er en illusion.

Det er i øvrigt i dag ikke kun den offentlige sektor, der har sådan en videnskæssig overlegenhed. Jeg tror faktisk, at det tværtimod er sådan, at erhvervslivet i dag er langt bedre til selv at varetage den funktion, frem for at man sætter nogle offentlige repræsentanter ind.

Sagen er jo, at vi ikke mindst igennem de sidste 25 år har haft en række finansielle skandaler og katastrofer. Og hvad har det så hjulpet i de situationer, at der har siddet en offentlig repræsentant? Har den offentlige repræsentant grebet ind? Næ. Har den offentlige repræsentant meldt tilbage til regeringen og sagt, at der var problemer? Næ. De offentlige repræsentanter sidder der ganske vist, men den gavn, de gør, kan man godt sætte spørgsmålstegn ved.

Vi hørte bl.a. den radikale ordfører sige, at med den offentlige repræsentant sikrer man sig, at disse almindelige samfundsmæssige hensyn bliver varetaget. Er de blevet varetaget? Er de blevet sikret ved alle disse finansielle skandaler, vi har hørt om gennem tiderne? Næ, det er de ikke.

Derfor er sagen den, at disse repræsentanter, ganske sikkert gode og fortrinlige folk, det er ikke nær det, men disse mennesker er i langt højere grad udpeget, fordi de er venner med den pågældende siddende regering. For ligesom at illustrere det, kan jeg da trække Fremskridtspartiets frem som et eksempel. Den eneste grund til, at vi har en post i et pengeinstitut, et forsikringselskab, er jo, at vi på det tidspunkt havde en anden regering; ellers havde Fremskridtspartiet da aldrig nogen sinde fået en post.